

megettete, ha nagyon akartam. Él még, kérdeztem anyámat, és hirtelen zavarba jöttem, olyan furcsa volt, elment, mondta, futva hagyva mindent a háta mögött. Megzavarták a zöldruhások. Bántották, dobálták, még a fegyverüket is rászegezték. Hiába. Nem ismerik az itteni szokásokat. Egy darabig védeni próbáltuk. Magyarázkodni. Mert azért szerettük őt. Hozzánk tartozott. A már őszbe boruló kicsi fej, a remegő madárszem. A fáradhatatlan kéz. Anyira ismertük már. Még álmunkban is. Istenem, ő volt az egyetlen pont, amibe kapaszkodhattunk. Veszekedtünk érte. De nem sikerült. Ezek az emberek nem ismerik a lelket, a törvényt. Röhögtek rajtunk, majd fenyegetőzni kezdtek. Éjjelente zaklatták a férfiakat. És tudod, a háború nem volt messze. Idehallatszottak a lövések. A fecskék is óvatosabbak lettek. El kellett mennie. Ki tudja, merre lehet szegény. Különös volt anyámat hallgatni. Ahogy annyit mesél.

Anyám, mondtam neki napokkal később, izgulva egy kicsit, ha én lennék, lennék őhelyette, persze másképp, talán engem is meg tudnának kedvelni az emberek, anyám, lehetnék fix pont ebben a világban. Nem fekete. Hanem vörös. Csak meg kellene szokni. Gyakorolnám előtte. Van tükör, politúrozott, fényes szekrény. Anyám, mit gondolsz, még álmukban is találkozhatnának velem. És néztem a pókhálós, piros szembe. És nem hallottam semmit.

Most kijövök a vízből, döntöttem. És felkiabálok a csúcsra, holnap is lesz sellő, higgýetek már el.

